

FELSŐKRISZTINA

2009. TE DEUM

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, este 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9–12, délután 1/25–1/26 óráig

Elsőáldozóink

Először járultak szentáldozáshoz: Auer Gabriella, Benyó Marcell, Csapody Nóra, Kulcsár Claudia, Máthé Mirjam, Mezgár Botond, Mezgár Veronika, Mózessy Mira, Müller Réka, Nakazawa Klára, Perendi Marianna, Pölöskei Máté, Schmidt Teodóra, Sólyom Sára, Szendrey Rebeka, Szondy Katalin, Tálosi Péter, Thuránszky Barnabás, Törő Anna, Vönöki Luca.

Húsz gyermek járult először szentáldozáshoz május 17-én a diákmisén. A legalább kétévi hittanulást és a féléves külön szentségi felkészítést követően vizsgát is tettek szép eredménnyel. A készületnek része volt az adventi lelkinap és a tavaszi közös zárandoklat, valamint a szülők részére tartott beszélgetések is. Az iskolai és a plébániai hittanosok együtt készültek a Jézussal való szentségi találkozásra, és a tanévet közös hálaadással zárták. Örömmel látjuk, hogy itt vannak a vasárnapi szentmiséken, várjuk őket és családjukat a következő tanévben is, és reméljük, hogy még jobban bekapcsolódnak plébániánk életébe.

Lukách Krisztina

Nem csak a feladat sok, az öröm is

Sokszor és sokan kérték már, hogy számoljunk be a karitás csoport munkájáról. Soha nem értettem, mit várnak, mit szeretnének hallani. Ez a munka nem az élet napos oldalán zajlik, természetéből fakadóan nem igényel reflektorfényt. Most azonban mégis úgy érzem, örömeim, örömeink megoszthatók a közös-séggel.

Az első örömök akkor értek, amikor több áldozat-kész, önzetlen, kedves asszony jelentkezett, hogy segíteni szeretne. Nagy szükség volt erre, mert a betegség a segítőköt sem kíméli, és csoportunkból több oszlopos tag is visszavonulásra kényszerült egészségi állapota miatt. Új tagjaink ismeretségével, barátságával nem csak én gazdagodtam. Jóleső érzés volt, amikor pártfogoltjaink felhívtak, köszönték, hogy ilyen szeretetreméltó, türelmes segítőt kaptak.

Az utóbbi időben több köszönőlevelet kaptam, amiben az anyagi támogatásért hálálkodnak. Az is mindig öröm, ha egy nehéz sorsú gyerek napközis el-látását vagy táborozását be tudjuk fizetni a szülők helyett, vagy egyedülálló, kisnyugdíjas gondjain enyhítünk, de ezt nem tehetnénk meg, ha nem volnának a közösségben önzetlen adományozók. Így a hála való-jában nem is minket illet, ezúton szeretném tolmácsolni a köszönetet mindazoknak, akik valamilyen módon ezt lehetővé tették.

Újabb öröm ért, amikor egy nagylelkű adományozónk kezdeményezésére felvettem a kapcsolatot a kerületi Családsegítő Központtal, hogy olyan krízisben lévő családokon segítsünk, akik közüzemi számláik vagy lakbérhátralékuk miatt vannak kilátástalan helyzetben. Jó volt látni, milyen szeretettel, jó szándékkal és emberséggel foglalkoznak a bajbajutottakkal. Sajnos elképzelni sem tudtam, hogy a kerületünkben ilyen mérvű gondok is lehetnek. A mi hozzájárulásunk csak csepp a tengerben, de elindult valami, és azon dolgozunk, hogy ezt a védőhálót tovább szélesítsük.

Öröm volt látni a biopiacon is a gazdák önzetlen adományozási készségét, majd a sokgyermekes családok örömeit, amikor húsvétkor a friss zöldségeket, süteményeket átadhattuk nekik. Ez indította el bennem a gondolatot, nem szervezhetnénk-e hasonlót a plébániai közösségen belül is?

Nem elhanyagolható öröm, amikor példamutató élethelyzeteket ismerünk meg: amikor a 90 éves néni arra kér, kísérem el a Tabánba a szabadtéri keresztútra; amikor olyan feladatot kapok, hogy továbbítsak adományt a Mária Rádióhoz; amikor látom, hogy a beteg nem siránkozik, hanem mosolyogva hálát ad a Jóistennek, hogy ma csak a térde fáj, de a háta nem... Jó érzés nekünk is, hogy nagy örömet szerzünk az Idő-

sek Otthonában lévők meglátogatásával, beszélgetéseinkkel, örülnek, ha valaki meghallgatja őket. Főleg azokat keressük fel rendszeresen, akiknek nincsenek hozzátartozóik, vagy nem tudják felkeresni őket.

Bizonyára minden társam mesélhetne hasonló örömökről: sikerült megfelelő ruhát, cipőt találni egy kérelmezőnek vagy egy szép kirándulást, jó előadást megszervezni. Mind-mind olyan feladat, ami nekünk is, a megajándékozottaknak is örömet jelent.

Nagyon fontosnak tartom, hogy a mai nehéz helyzetben már a fiatalokban is kialakuljon a segítőkészség. Most, a nyári szünetben talán több idejük lesz az iskolásoknak is. Kérem, vegyék észre a környezetükben lévő időseket, segítsék vinni helyettük a nehéz kosarakat, ha kell, beszélgessenek velük, enyhítsék magányukat. Mindenkit biztatok a karitás munkára, nem csak a feladat sok, sok az öröm is.

Molnár Zsuzsa

Nyári szünet

A karitás csoport kedd délelőtti ügyelete június 15. és augusztus 31. között szünetel.

A karitás ruharaktára július és augusztus hónapban zárva tart.

Christophoro

***Van egy feladata? Mi megszervezzük!
Christophoro rendezvények –
Személyesen!***

Konferenciák * Tolmácsok, hostessek, idegenvezetők biztosítása *
Tréningek * Megnyitók * Bálók * Esküvők * Születésnap partik *
Programszervezés * Városnéző túrák * Hajós programok *
Egész napos kirándulások * Körutazások Magyarországon *
Kastélytúrák * Bortúrák * Lovas programok *
Kulturális túrák, programok * Gyógyüdülés *
Incentíve utak, programok * Repülőjegy *
Baleset, Betegség, Poggyászbiztosítás (Winterthur) értékesítése *
További, a Megbízó által igényelt szolgáltatások szervezése

**Christophoro Utazási és Rendezvény-
ervező Iroda Kft.**

Iroda: 1065 Budapest, Révay u.10.
Telefon: 248-1172, Fax: 248-1173
mobil: 06-70-312-2047
E-mail: christophoro@t-online.hu

Lelkipásztor vizsgadrukkal

Új káplánunk, Varga András atya

András atyának, a legújabb káplánunknak nem sok időre volt szüksége, hogy megszerettesse magát velünk. Persze most első sorban a ministránsok nevében beszélek, de biztos vagyok benne, hogy mások is megkedvelték. Természetessége, játékos figyelmesége annak ellenére is fel kellett, hogy tűnjön a testvéreknek, hogy káplánunk éppen az egyetemisták által jól ismert vizsgaidőszak elfoglalt és stresszes hónapjaiban került közénk. András atya ugyanis, számunkra szokatlan módon, még – vagy már újra – tanul: a Pázmány doktori iskolájába kánonjogra jár. Ebből az állandó elfoglaltságából kifolyólag plébániánkon is csak „félállásban” káplánkodik, de a téli és a nyári vizsgaidőszakot leszámítva biztos, hogy azért többet tud majd velünk lenni. Sőt, az optimista forgatókönyv

szerint joggal feltételezhetjük, hogy András atya, hároméves plébánosi tapasztalattal a háta mögött akár „részmunkaidőben” is lehet egész értékű káplán.

A főntebb említett okból kifolyólag András atyától nehéz volt időpontot kapni, és amit megadott, arról a riporter lekésett. Végül mégis csak sikerült betalálnom a káplán-lakba. András atya panaszkodott, hogy szörnyű vizsgák állnak előtte, és se nem érdeklő (valamilyen pszichológiai tárgyról volt szó), se nem érti rendesen. Minden elismerést megérdemel. A magyar nyelv valóban nem könnyű, és András atyának nem anyanyelve a magyar. 1994-ben jött először Magyarországra tanulni a veszprémi szemináriumba, és ekkor tanult meg magyarul, de mint mondta, sokszor még ma is szótárra van szüksége. Mondtam

neki biztatásul, de nem árt ismételn, hiszen tudom, hogy sokan osztják véleményemet, hogy prédikációi érthetőek, sőt gondolatgazdagok és sokat lehet belőlük tanulni.

András atya egészen természetesen viselkedik, tehát ideges, amikor váratlan dolgok történnek, nyugós, amikor tanulni kell, és mindezt nem rejti egyházi méltósága alá. De ha gyerekek fociznak a plébánia kertjében, akkor ugyanilyen spontán módon megjelenik, és ott futkos velük. Káplánunk azon ritka papok közé tartozik, akik átöltöznek a focihoz, sőt még focicipőt is húz, és nem csak szeret focizni, de tud is. Kapusbravúrain, vetődésein mind meglepődünk. A sekrestyében hasonlóképpen jelenségnek számít: sekrestyésünk, ha nem vigyáz, könnyen kaphat egy „barackot” a fejére, vagy egy „zsibist” a vállába. Persze *Török Zolit* sem kell féltetni, meg tudja ő védeni magát!

András atya azt mondta, hogy odahaza, Moldvában egészen más minden, és nem lehet szavakkal könnyen leírni. Mikor a hivatásáról kérdeztem, azt felelte, hogy ott ez nem okozott fejtörést, rágódást, nem tud megnevezni egy konkrét pillanatot, amikor eldőlt. Útja a papsághoz természetes volt és folyamatos. Tíz testvér közül ő a kilencedik, és az államszocializmus ellenére is erősen vallásos közegben nőtt föl. A teológia elvégzése után három évig káplánkodott, és aztán egy ötszáz fős falucska plébánosa lett további három évre. A püspöke úgy gondolta, hogy érdemes továbbtanulnia, és így hároméves ösztöndíjat kapott Magyarországra. Míg hozzánk nem helyezték, a Regnum Marianum-plébánián lakott. Ha Isten is úgy akarja, velünk legalább két évet marad!

Szerdahelyi Miklós

Kincés besegítőből bencés kíségető

Ma már tudom, *Godofréd* atya volna a helyes megszólítás. „Megismerkedésünkkor” azonban – nem is tudom pontosan mikor, de valószínűleg a hetvenes évek elején, mikor szüleim a megszokott Felső-Krisztina helyett időnként a Frankel Leó úti Szent István-kápolnát választották a vasárnapi szentmise helyszínéül, amit családi körben csak *kiskáponának* hívtunk – nem tudtam. Mint ahogy azt sem tudom, mi a titok Péter atya körül. (Igazából ma sem tudom, volt-e egyáltalán, vagy csak gyerekként gondoltam.) Biztosan tudom azonban – akkor is tudtam, és ez a „tudás” máig megmaradt –, hogy a „kiskáponában” két atya szolgált, a mogorvább *Balogh páter* és a kedvesebb *Péter páter*. Nem volt fájdalmas a felső-krisztinás diákmise elcserélése, ha itt kettejük közül az utóbbival találkoztam. Májig sajnálom, hogy kisgyerek fejvel nem értettem azoknak a gondolatoknak nagy részét, amik akkor, ott hangzottak el, mégis maradtak bennem emlékek ebből az időből, mozdulatok, hangsúlyok, gesztusok.

Először találkoztam a válaszos zsoltár fogalmával, és emlékszem, ahogy Péter atya a kis, villamosbérletnyi átlászó tokban a megfelelő pillanatokban felemelte a legépeltszoltárválaszt jeleznél, nekünk, híveknek most kell fölolvassunk azt. Emlékszem, itt hallottam először a szentmise elbocsátásában, hogy „küldetésünk van”. És emlékszem arra a természetességre is, ahogy Péter atya a szentmisét bemutatta, ahogy az oltár körül tette a dolgát, mely azonban e természetesség ellenére, vagy tán épp ezért minden pillanatban megőrizte ünnepélyességét.

Később, nem kis meglepetésemre és öröömre, a Felső-Krisztinában láttuk viszont egymást. Előbb – az ő szavaival – „kincés besegítőként”, később pedig, amikor rendi viszonyai rendeződhetek, bencés kíségetőként szerzett szép és maradandó élményeket sokunknak.

A közelmúltban megünnepelt gyémántmiséje kapcsán keresett meg valaki, hogy én mint az újság képalbumjának őrzője, nem tudnék-e valami jó képet adni róla. Utánagondoltam, és meg kellett állapítanom, hogy a Felsőkrisztina csak jóval a nálunk töltött évek után született. Egyébként ittlétekor fantasztikus kézi illusztrációival, képrejtvényeivel ő kezdett el lapot készíteni a plébánián, és ő kezdeményezte a cserkészet, a szombat esti vesperások, a taizé-i imaórák elindítását is.

Végezetül álljon itt két számomra kedves, Péter atyára jellemző emlék. Az első abból az időből, amikor kíségetőként plébániánkon tevékenykedett:

Szokása volt, hogy az olvasmány és a szentlecke felolvasása után is elmondott egy-két, az elhangzottakat

Küldetésünk van – tudtuk meg a gyémántmisés Péter atyától

magyarázó gondolatot. Egyik szentmisén az olvasmányt követő ilyen két mondat előbb négyre, majd még többre dagadt, míg végül Péter atya befejezte azokat és így szólt: „Hiszek az egy Istenben...” Mi, ministránsok természetesen a hívekkel egyetemben felálltunk és engedelmesen folytattuk: „...mindenható Atyában...”. A szentmise végeztével a sekrestyében megkérdeztük az atyát, szándékosan maradt-e el az evangélium. Erre azt felelte: „Nem volt evangélium? Nem baj, a szentmise érvényes.” Nekünk pedig, akik még ott voltunk bent a sekrestyében, felolvasta az evangéliumot.

A másik történet már későbbi keletű. Tíz éve, az aranymiséjét követő ebéden volt szerencsém részt venni. Volt ott egy kedves, idős házaspár is, akik még korábbról ismerték Péter atyát. A férj elmondta, hogy ő már bizony rosszul hall, így nem veszi észre, ha csöngetnek, szegény felesége pedig nehezen mozog ízületi bántalmak miatt, így egy vendég beengedéséhez mindketten kellene. Ennek hallatán Péter atya így szólt: „Erre mondja a szent író, hogy lesznek ketten egy testté”.

Babics Balázs

A Felső-Krisztinavárosi Gitáros Együttes (FEGE) idei tanéve az újoncok és a fiatalodás jegyében telt. (Ifjúsági közösségekhez illően tanévekben számoljuk az időt, hiszen a nyári szünet ideje alatt nincs gitáros mise.) Vannak új fuvolásaink, csellistáink, gitárosunk, akik biztosítják az utánpótlást, és akik révén az átlagéletkor, különösen a szerdai próbákon, egészségesen csökkent.

Miután időt és fáradságot nem kímélve kerestük (és meg is találtuk) az új hangszereket, rá kellett jönnünk, hogy a zenekar elnyomja a kórust, ezért most énekesek jelentkezését is várjuk. Több okból is érdemes csatlakozni az együtteshez. Ott van mindjárt a szerdai próbák hangulata: amikor este 8-kor (na jó, rendszerint kicsit később) összecsoódik néhány holtfáradt vagy éppen túlpörgő egyén, és hétről hétre megkíséreljük a lehetlent: kb. 1,5-2 óra alatt közmegegyezéssel kiválasztani a vasárnapi misére leginkább illő dalokat, és ezeket még el is próbálni. A kiválasztás természetesen szigorú liturgiai elveken nyugszik. Ilyenek például: *ez a kedven-*

Gitáros évezárás

cem; ezt ne, mert két fuvola kell hozzá, és csak egy lesz; ez múlt héten volt; ha nem tetszik, írj egy másikat; ez annyira „gagyi”. És még csak ezután jön a próba zenei része... Mivel a plébánia hittantermében próbálunk és sem a műfaj, sem maga az együttes nem kimondottan csendes, néhányszor már eltöprengtem, vajon az atyák hogyan képesek kibírni bennünket.

Aztán ott vannak a különleges alkalmak: az adventi gitáros rostaték, amikor valószínűleg a Szentlélek fogja le az akkordokat, mert mi még nem vagyunk egészen ébren, meg az adventi és nagybőjti áhítatok, amikor mindenki hirtelen megtámaszkodik, és az is sikerül, amit a próbán csak félig tudtunk.

A FEGE nem közoktatási intézmény, de azért nagyban hozzájárul tagjai képzéséhez. Bővíti a szókinccset; a hagyományosabb zenei szakkifejezéseken túl például azt is meg lehet tudni, mit jelent a *menü*, a *kukacos dal* és a *gumidal* kifejezés. Komoly eredményeket értünk el a retorika terén: pár hét tagság után

már bárki bármikor el tudja magyarázni, milyen életbevágóan fontos az a szerda vagy vasárnap esti egy-két óra tanulás a témazárója/felelése/vizsgálója előtt. Néhanynan már ugyanennek az ellenkezőjét is kapásból le tudjuk vezetni. Helyi specialitásunk a telepátia, amire gyakran szükség van. Ebben a műfajban ugyanis nincs karmester, ezért az irányítás elvileg az első sor bal szélén ülő gitáros feladata. Gyakorlatilag viszont évek óta nincs gitárerősítőnk, ezért az aktuális vezető gitárból nem sokat hallunk, és mivel több sorban ülünk, a gitáros testbeszédét sem mindenki látja. Na ekkor jön a telepátia, ami egyelőre nagyon is jól működik!

Tudnék még írni a gitáros élet válogatott szépségeiről, de mindjárt túllépek a háromezer karaktert, ezért jöjjön a lényeg: a nyári szünet után az első gitáros mise szeptember 6-án este 7 órakor lesz. Addig is nyaraljon és pihenjen mindenki, hogy aztán új erővel kezdhessük a következő tanévet! Remélem, sikerült kedvet csinálnom hozzá, mindenkit szeretettel várunk!

Szabó Orsolya

„Még mindig tetszik tanítani?”

Huszonöt éve tanítok, előbb a XII. kerületi zeneiskolában, majd a Szent István Király Zeneművészeti Szakközépiskola és Alapfokú Művészetoktatási intézményben. Tanítottam szolfézst, zeneelméletet, zeneirodalmat, karvezetést, egyházzene, vezettem kórust, zenekart, tanítottam módszertant, voltam főiskolai gyakorlatvezető, tettem, amire szükség volt. Munkám sajátos módon összefonódik a templomi schola-vezetéssel.

Kezdetől fogva tanítani akartam – nem volt kétséges, hogy gyerekek közt van a helyem. A tanárságot nem lehet az iskolapadban megtanulni. Mindenkinek a saját kárán kell a pedagógia mesterfogásait elsajátítani. Nem lehet a kezdő évek küzdelmeit megspórolni: bizony sokan ezekben a kudarcokkal terhes években fordítanak hátat a tanári pályának. Jó, ha a kezdő tanár tudja: szakmai fogásokat, trükköket el lehet ugyan lesni, de tanárrá évek, évtizedek keserű-édes tapasztatai alatt érik az ember. De milyen öröm az első végigtanított év után learatni a termést! Az év végi összegzésen látszik csak igazán, hová jutottunk el: az elsős megtanult kottát írni, a második felismeri a hangközöket, a kamasz fiú Mozart-kottát kért a születésnapjára... Ilyenkor semmivé válnak az álmatlan éjszakák, a most mit csináljak ezzel a betyár kölyökkel-érzés, a már megint nem készültek-effektus, az összes hiábavaló aggodalmaskodás, hogy mintha a falnak beszélnék...

Keresztény hitünk átsegít a haraggal, vitákkal lezárt órákon: meg kell tanulni mindennap új reményekkel belépni a tanterembe – hátha ma már egészen másképp lesz? Mára készültek, udvariasak, készségesek lesznek, és érdeklődve figyelnek rám. És ha mégse, akkor még mindig ott a holnap, a holnapután... És megtanít a ma még undok, kibírhatatlanul szemtelen gyermekben meglátni a jövőt: a családanyát, a leendő orvost, a felelősséggel bíró mérnököt, akivé a gyermek válhat.

Kezdetől fogva úgy éreztem, hogy a papé, az orvosé, a pedagógusé szent hivatás. Nem tökéletes emberek, de törekedniük kell, hogy eredendő méltóságukra rászolgáljanak. A tőlük telhető legjobb teljesítményt kell nyújtásuk minden körülmények között, elismeréstől függetlenül.

De ha a pap, az orvos, a tanár nem kapja meg, a rábízottak nem előlegezik meg a hivatásuknak járó tiszteletet, nem tudják feladatukat elvégezni. Hogyan gyógyít az az orvos, akinek kételkednek az igazában? Hogyan tanítson az a pap vagy pedagógus, akinek minden órán meg kell küzdeni a tekintélyéért? Ha a tanítás helyett arra koncentrálnak, hogy elég „szórakoztató” legyen, hogy elfogadják, ahelyett, hogy azt adná, amire a gyerekeknek szükségük van?

Fárasztó hivatás a miénk. Miközben úgy érezzük, a sok-sok tapasztalat birtokában egyre bölcsebben döntünk, elkopik az idegrendszerünk, megfárad a hangunk, egyre kevesebbre marad energiánk a tanítás után. Ugyanakkor egyre többen köszönnek ránk az utcán (alig múltam 30 éves, mikor egy volt tanítványom így szólított meg: Csókolom Tünde néni! Még mindig tetszik tanítani?), egyre több a kedves arc, a felejthetetlen pillanat, amiért ezt az egészet csinálni érdemes... Az órán történtek kilépnek az időből, a történelem részévé válunk, bár csak egy új hangról vagy egy ritmusról esett szó.

Tőkés Tünde

A szerdai családcsoport pünkösdkor a Rába-mentén túrázott

Másfél éve kezdtem el gimnáziumban tanítani s jelenleg is félállásban dolgozom a doktori iskola mellett. A tanári hivatás nehézségeiről számos, akár közhelyesnek tűnő gondolatot is meg lehet fogalmazni, az alábbi sorokban csak saját tapasztalataimra támaszkodom. Már intézeti demonstrátorként is szembesültem azokkal a kihívásokkal, amelyekkel egy leendő pedagógus találkozik. A leterheltség nem munkába álláskor kezdődik: a jelöltek a tanárképzést gyakorlatilag harmadik (vagy második) szakként végzik az egyetemen, és külön szakdolgozat készítésével zárják. Sokunkat zavart és néha elbizonytalanított, hogy sajnos a pedagógiai-módszertani képzés nem egyenletes színvonalú, gyakran az volt az érzésünk, hogy az oktató tablón látott utoljára diákot... Ezért is az a véleményem, hogy közösségben, a gyakorlatban lehet a legtöbbet tanulni erről a felelőségteljes munkáról.

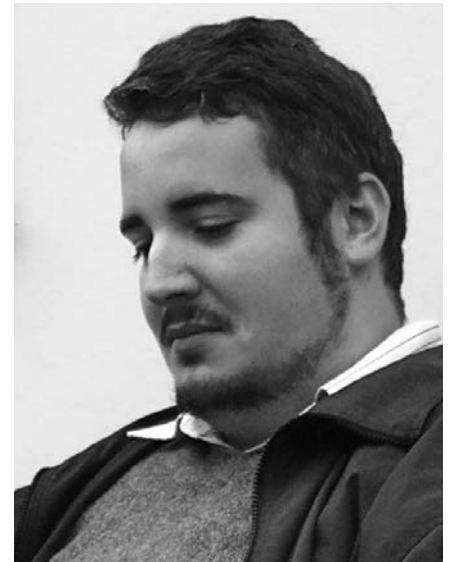
A mai napig sokat segít, hogy alma materem falai közé járhatok be nap mint nap, s hogy nem vagyok egyedül: ebben az iskolában hatan kezdtük el a munkát az

A katedra túloldalán

utóbbi években a huszonéves korosztályból. Szokni kellett viszont az adminisztrációt, s hogy az egyetemen ellentétben itt reggel 8-kor kezdődik az élet...

Bár a szakma (főleg humán területen) igen telített s nagyon nehéz elhelyezkedni, sok lelkes, felkészült fiatallal is lehet találkozni. Első óráim előtt azt tűztem ki célul, hogy a következetesség és a precizitás mellett ne felejtsem el, hogy egy adott szituációban mi diákként hogyan viselkedtünk. A nevelés ugyanolyan fontos részét képezi a tanári pályának, mint az atompályák vagy a Mikszáth-novellák. Idén a filozófiaórák keretében olyan házi dolgozat témát is adtam a végzősöknek, amelynek ez volt a címe: „Kell-e nevelnie az iskolának?” Szinte mindegyik munkában azt olvastam, hogy a diákok igenis igénylik az értékelvű nevelést, a példamutatást, a világi iskolában is.

Egyszer egy „nagy lóköttő” hírében álló negyediket „kaptam el”, amiért a megoldandó feladatot az internetről letöltve adta be. Kicsit

„felkészültem” az illetőből, ezért azzal a kérdéssel nyitottam, most éppen milyen extrém sportot űz, ami „nyilván” akadályozza a felkészülésben. A srác a rövid beszélgetés végén megköszönte a bizalmat és az érdeklődést, s néhány nap múlva hozta a kidolgozást, immár saját kútfőből. Ilyen kis apró győzelmekből kezdem lassan megérteni, milyen emberfeletti munkát végeznek sokkal rosszabb körülmények között annak a hivatásnak a gyakorlóit, amelyet jó páran még csak „kóstolgatunk”...

Jakab Péter

Öt éve diplomáztam a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem ének-zenetanár és karvezetés szakán. Néhány rövidebb helyettesítés után 2005 októberében a Tamási Áron Általános Iskola és Gimnázium ének tagozatának újszervezésére, „megmentésére” kaptam felkérést. Immáron negyedik éve látom el ezt a fontos és felelőségteljes feladatot. Nagy meglepetés volt számomra, hogy zenepedagógusi énem formálódásában milyen nagy jelentőséggel bírnak saját gyerekkori élményeim és az általános iskolai tanárimról örökölt emlékek. Ezeknek a nosztalgikus érzéseknek köszönhetően megújult tisztelettel és megbecsüléssel gondolok annyi év távlatá-

A tanterem varázsa

ből mindazokra a pedagógusokra, akik engem neveltek, és hatalmas emberi tartást ad számomra, hogy immáron én is közéjük tartozom. Az első pillanattól a kollégák és a gyerekek jelenléte nevelt és nevel folyamatosan egyre alkalmasabbá a helytállásra, hiszen bár még időnként a tapasztalatlanság nyugtalanító érzésével küzdve gondolkodom és tervezek a másnapokra, az iskola és a tanterem varázsa mégsem engedi meg számomra, hogy tanácstalan kezdő legyek. Így tehát nemcsak kollégáimnak, hanem tanítványaimnak is köszönettel tartozom.

Opánszki Dávid

Találkozásom Jézussal

Plébániánkon május 18-án első alkalommal volt befogadási szertartás, mely a felnőtt keresztségre felkészítő katekumenátus egyik mozzanata. A Márton atya által vezetett liturgia meglehetősen szép volt, főbb részei: a Biblia átadása, a katekumenek olajával való megkenés, a közösség befogadó aktusa, könyörgések a keresztelendőért. A fiatalembert, akiért ezen az estén összegyűltünk, a felsőkrisztinai hívek is ismerhetik a nagybetűi szertartásokról: már több éve ő éneklí Jézus szerepét a virágvasárnapi és nagypénteki passióban. Úgy tartják, a passióban énekelt szerep egy életre megjelöli előadóját: Nagy Máté júniusban veszi fel a keresztséget. A katolikus hithez vezető útjáról így vall:

Kiskoromban nagyanyám tanított imádkozni, de nem gyakoroltam a vallást. *Tőkés Tünde* személyisége azonban első szolfézsóráimtól kezdve megfogott, később kérdezgettem magamtól már serdülő fejjel, vajon mitől sugárzik ez az ember? Ezek csupán érzetek voltak, sejtettem valamit Isten létezéséről, de a későbbi templomi szolgálatra is eleinte csak a zene szeretete és a tanárnőnek való segítség lehetősége vonzott. Semmit nem értettem, sőt külsőségesnek és üresnek találtam.

Ahogy növekedtem, az élet is bonyolultabbá vált. Serdülőkori útkereséseimhez nem volt közösségi támaszom, ami formálhatott volna. Imáim elmaradoztak, nem volt élő a hitem. Az egyetemi éveim közepén egy mélypont után éreztem először Isten személyes közbeavatkozását. *Márai* Füveskönyvét olvastam nyáron, majd sorra találkoztam emberekkel, akik a hit valamilyen útján jártak. Mindent befogadtam, keresgéltem, az ezotéria területeit is bejártam, s naiv természetemnél fogva zsákutcákba jutottam.

Életem második nagy mélypontja következett ekkor, amire a befogadás szentírásai idézete rímelt: „Aki meg akarja tartani életét, elveszíti azt...” Hit, magánélet és hivatás sorra dőlt össze előttem, s ott álltam szinte tébolyultan, kezdhettek még valamit ebben az életben magammal. Letettem mindent, s Isten ismét közbeszólt. Tulajdonkép-

pen ezek a megmagyarázhatatlan dolgok. Nézzék el nekem, soha nem vágytam arra, hogy katolikus legyek. Egy lelkigyakorlat alkalmával *Bíró László* püspök úrhoz mentem gyóntatási időben. Mondtam: „Nem tudom, miért jöttem be, csak jöttem...” S innentől egy megrendítő folyamat indult el. Belső küzdelmek után ismét jött a hívás, és püspök úr javaslatára felkerestem *Erzsébet nővért* a debreceni Svetits Intézetben, hogy készítse fel a keresztségre. Vele nyíltan és őszintén tudtam beszélgetni az élet és a válás kérdéseiről. Azóta több helyen hallgatok misét, és sok szentbeszéd volt rám nagy hatással.

A katolikus vallással kapcsolatban bennem is sok kérdés merült föl, a válaszok apránként jöttek. Komoly közösségi tapasztalatom nincs, ezért kérem, türelemmel olvassák fejtegetéseimet, ezek az én benyomásaim az út elején. A vallás és a közösségi élet magával hoz szokásokat, szabályokat, melyek elősegítik a közösség tagjai közötti kölcsönös felelősségérzet kialakulását és megerősödését. Ugyanakkor a hit útján járva a közösségnek őszintén nyitottnak kell lennie nem csak saját tagjai, de mások számára is. És persze a közösség új tagjának is közössége értékeire. Talán ez a paradoxon: hogy tudunk adott keretek, formák között és azok betöltésével mégis azzá lenni, akivé Isten szeretne minket tenni, pedig mindnyájan másra kaptunk hívást.

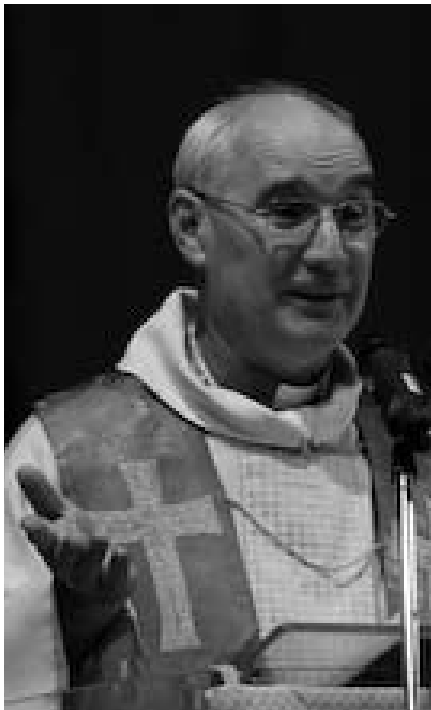
Hálával tekintek az idáig megtett útra. Isten megmutatta gyengeségeimet, valamennyire megismerttetett és elfogadtatott magammal. Pedig mennyit harcoltam! Jobbá akartam válni, elásni sötétségeimet. Kegyelem számomra, hogy Isten megmutatta: nem saját erőfeszítéseim által találkozhatom vele. Azt hiszem, egy ilyenfajta hozzáállás könnyebben megszólítja a magát és általa Istent kereső embert. A témához kapcsolódva ajánlom mindenkinek *Anselm Grün*: Mélyből forraszó lelkiség című könyvét. Most olvasom, csodálatos!

A felsőkrisztina közössége, elsősorban a schola kedvesen, barátsággal fogadott. Nagy élményt jelentenek a táborok, a közös ünnepek. Amíg sok homályos dolog volt számomra, nehezen tudtam volna elképzelni, hogy egyszer belenőjek ezekbe a formákba. De Isten máshogy látta, és idevezetett.

Nagy Máté

Máté a Zenakadémián végzett karmester szakon, jelenleg a debreceni Csokonai Színház korrepetitora. 8 éves korától tanította Tőkés Tünde karevezetőnk szolfézsra: előbb a zeneiskolában, majd a zeneművészeti szakközépiskolában volt növendéke. Gyakran hívta kisegíteni a schola közösségébe, Bíró László püspök úrral a schola érdi lelkigyakorlatán ismerkedett meg.

Matolcsy Kálmán ezüstmiséje

Talán szokatlan, hogy nem a plébániánkhoz tartozó papról írunk az újságban, de Kálmán atyára ez így nem is igaz. A szomszédban lévő, Táltos utcai templom igazgatójaként ittléte 13 éve óta sok-sok szállal kötődik hozzánk, részese ünnepeinknek, segítője békőnapjainknak.

Idekerülése óta tanítja a hittant iskoláinkban, először az ELTE Kiss János altábornagy utcai Gyakorló Iskolájában, majd pár éve – Komáromi János nyugdíjba vonulását követően – a Kiss János Általános Iskolában is.

Amikor kisegíteni kell misézésben, gyóntatásban, mindig számíthatunk rá, éppúgy, ahogy ő is a mi papjainkra. Ünnepeinknek, ünnepi miséinknek, közös programjainknak mindig szívesen látott vendége, örömmünkben, gyászunkban is osztozik.

Élő kapcsolata van képviselőtestületünkkel, részt vett már meghívottként ülésünkön is, tavaly novemberben pedig a testület tagjai részére nagybatású, irányt mutató lelkigyakorlatot tartott.

Bár templomának plébániája a Krisztinaváros, mi, felső-krisztinaiak is magunkénak érezzük őt, szeretettel köszöntjük ezüstmiséje alkalmából, és Isten áldását kérjük további papi életére.

Lukács Krisztina

Paskai László, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye főpásztora, Magyarország prímása 1996 őszén a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony-plébánia területén működő Szent Kereszt-templomigazgatóság (Táltos utca) igazgatójának nevezte ki *Matolcsy Kálmán* atyát.

Elődje, *Balinszky Imre* atya halála után a kinevezésről értesülve hívó közösségünk megkönnyebbült, mert a főpásztori döntés megerősítette templomunk szükségességét, és tudtuk, hogy egy negyven éves lelkipásztor megszerzett tapasztalataival könnyebben tud kortól függetlenül kapcsolatot teremteni fiatalokkal és idősebbekkel egyaránt.

Kálmán atya felszentelése előtt Varsányban volt diakónushitoktató, majd tizenkét éven át káplánként szolgált a Herminamezei Szentlélek-plébánián.

Most, a lap megjelenésével egy időben emlékezünk pappá szentelésének 25. évfordulójára, s ünnepeljük az ezüstmisést.

Érdemes visszapillantani, milyen fejlődést eredményezett

templomunk és közösségünk életében az itt eltöltött tizenhárom év.

Műszaki tanulmányait kamatotzatva rövid tájékozódás után felmérte, hogy a „speciális körülmények” között felépített templomnak milyen hibái, gyenge pontjai vannak. A szigetelés javításával, a fűtési rendszer átalakításával jelentősen csökkentette a működési költségeket az emelkedő árak ellenére is.

Szívós utánjárással, sikeres pályázatokkal megteremtette az anyagi fedezetét az ipari csarnok jellegű épület átépítésének. Közösségünk szakirányú képzettséggel, tapasztalattal bíró tagjainak javaslatait is figyelembe véve ment végbe az átalakítás. Így megszépült s melegebb lett mind lelki, mind fizikai értelemben a templom. A homlokzaton elhelyezett kereszt a járókelők számára is jelzi, hogy Isten háza előtt haladnak el. Nagy gondot fordított arra is, hogy a templombelső mellett a hittantermek is barátságos környezetet teremtsenek az oktatásnak, a színvonalas rendez-

vényeknek, előadásoknak.

1997-től kezdve aktívan bekapcsolódott a hegyvidéki ökumenikus imahét igehirdetéseibe és a társegyházak híveinek fogadásába. Még abban az évben templomunk közösségét is bekapcsolta a mára már fogalomává vált *Zenés esti családi hajózásba*. Fáradhatatlanul szervezi a gyerekeknek a szórakozást, a tombolát és a felnőtteknek a zenés programot, az ismerkedési, beszélgetési alkalmakat.

Tartalmas, gondolatébresztő prédikációit, lelkigyakorlatait más közösségek is örömmel hallgatják, hálásan gondolnak a vele töltött órákra, napokra.

Fontos feladatának tekinti saját közösségünk építése mellett a rászorulókat, a betegek felkarolását, támogatását, valamint a legkorszerűbb technikai eszközök alkalmazását a liturgiában.

Esztergomban, 1984. június 16-án *Lékai László* bíboros szentelte pappá. Hála a Mindenhatónak a 25 év papi kegyelmeiért.

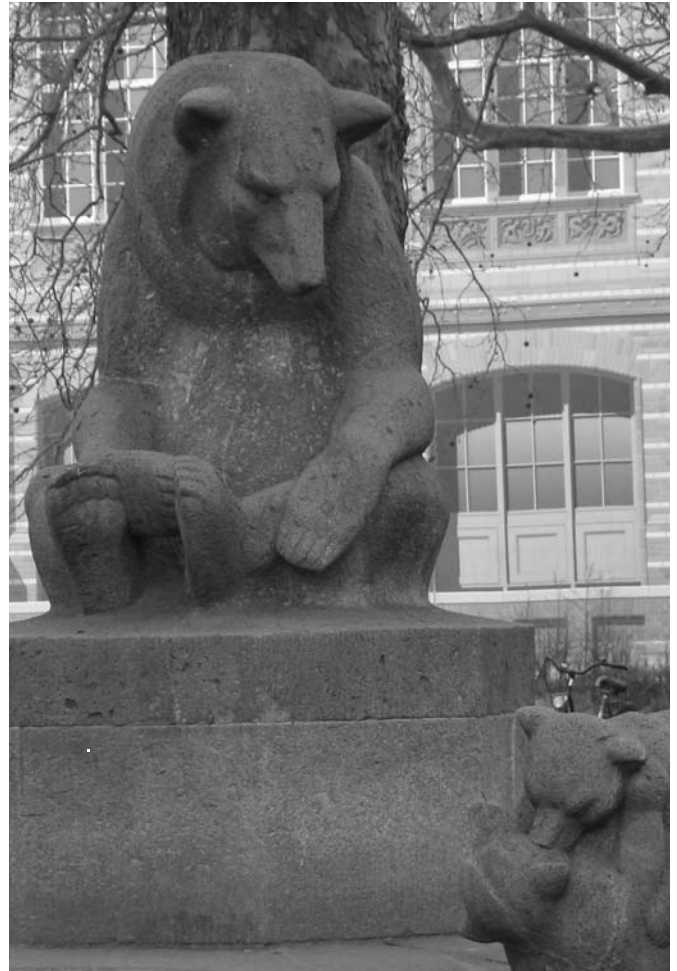
Papp Géza

A sokszínű Berlin – katolikus szemmel

Berlint, az újraegyesített Németország fővárosát az utóbbi években nagyon sok jelzővel illetik. Talán felsorolni sem lehet ezeket, hiszen ez a város napról napra változik, napról napra újabb meglepetésekkel szolgál lakóinak és a nagyszámú turistának, aki idelátogat. A rengeteg jelző közül egy bizonyosan megállja a helyét: Berlin sokszínű. És ez nemcsak a város történelmét, építészetét, kultúráját, nemzetiségi összetételét, hanem katolikus kisebbségét is jellemzi.

Igen, Berlinben a katolikusok elenyésző kisebbségben vannak. Nem feltétlenül a protestánsokkal szemben, bár Berlin mint észak-német nagyváros, Poroszország egykori fővárosa, az évszázadok során szigorú protestáns szellemben fejlődött. Nem, Berlinben minden istenhívő és vallását gyakorló ember kisebbségben van, hiszen a város egyik sokat emlegetett jelzője, amire sokak igen büszkék is, így hangzik: *Berlin az ateizmus fővárosa*. Hosszasan lehetne e jelző történelmi, politikai, szociológiai okait sorolni, elemezni, de minden magyarázat ellenére ez sajnos tény: Berlin a lakosság létszámahoz viszonyítva a világ egyik legszekularizáltabb városa.

Azonban a katolikus kisebbség él, és bár az evangélikus egyháztól eltérő módon, eltérő körülmények között, mégis legtöbbször velük vállalva, folyamatosan hirdeti az ateizmus fővárosában is a jó hírt: lehet másban hinni, mint a parttalan szabadságban, lehet másképp gondolkodni, mint a liberálisan, lehet másképp élni, mint azt a többség teszi. E missziót, a katolikus hétköznapiakat és ünnepeket – csakúgy, mint a város életét is – leginkább a sokszínűség jellemzi, aminek legfőbb oka, hogy Berlinben a katolikusok évszázadok óta általában idegenek. Eleinte megtűrt, később egyenrangú polgárai voltak a városnak. Nagy Frigyes egyik legfőbb politikai célja Szilézia megszerzése volt. A siker érdekében több gesztust is tett a döntő többségében katolikus sziléziai nemességnek, például engedélyezte a főváros, Berlin központjában, a híres Unter den Linden sugárút közvetlen közelében egy reprezentatív katolikus templom felépítését, aminek terveit részben saját maga készítette. A templomot, ami ma a város katolikus székesegyháza, Szilézia védőszentjének, Szent Hedvignek oltalmába ajánlották. Poroszország terjeszkedésével egyre több katolikus többségű német területet kormányoztak Berlinből, ahonnan eleinte tisztviselők, katonatisztek, később pedig egyszerűbb emberek ezrei és tízezrei érkeztek a fővárosba. Ezt a folyamatot teljesítette be a német egység 1871-ben, amikor Berlin Poroszor-

szág fővárosából Németország fővárosává vált.

A 20. század ismert történelmi tragédiái, a világháború végén a keleti német területekről érkező menekültáradat, a kettéosztott ország és főváros, a bevándorlók és vendégmunkások tömegei alapján változtatták meg a német főváros szociológiai és ezzel együtt vallási összetételét. Ma, húsz évvel a fal leomlása után nagyon érdekes tapasztalatokra tesz szert, aki vasárnap felkeres egy katolikus templomot.

Január óta lakom Berlinben, annak is a nyugati részén, egy csendes kertvárosban. A legközelebbi katolikus templom, a Szent Domonkos-plébánia-templom azonban, ahova legtöbbször megyek vasárnapi misére, az egykori Nyugat-Berlin legnagyobb lakótelepének, a Gropiusstadtnak a központjában található. Maga a templom a hetvenes években épült a zsinat utáni szellemet és liturgikus felfogást tükrözve. Engem inkább uszodára vagy esetleg mozira emlékeztet, mint templomra. Május elejéig egy plébános és egy káplán szolgált itt. A káplánt májustól elhelyezték, így egy kb. két Gazdagrét nagyságú egyházközséget egyetlen pap lát el. A vasárnapi misék hangulata meglepően sokszínű,

a magyar hívőnek talán idegen is. Belépve a templomba azonnal szembe ötlük, hogy már a feliratok is általában két nyelven, németül és lengyelül olvashatók. A szentmisére várakozók szó szerint színes és hangos kavalkádja fogadja az embert. Szőkék és feketék, fehér és színes bőrűek, gyerekek, fiatalok és idősebbek vegyesen. Az evangéliumot minden vasárnap idegen nyelveken is felolvassák: legtöbbször lengyelül vagy filippínó nyelven. De franciául, angolul, szuahéliül, sőt románul is hallottam már. A szentmise végén a hirdetés hosszú percekgig tart: se szeri se száma a programoknak, amit a plébánia közössége híveinek ajánl, nem is tudom, hogy lehet ennyi programot megszervezni, koordinálni és lebonyolítani. Bár a mise nyelve és a prédikáció is végig német, ha az ember a mise végén kilép a templomból, a legkritkább esetben hall tiszta német szót, a nyelvek bábeli kavalkádja folytatódik. Ebben a templomban minden alkalommal úgy érzem, hogy ha a katolikus egyház ilyen lendülettel szólít meg

minden korosztályt és nemzetiséget, akkor az ateizmus fővárosából hamarosan a katolicizmus fővárosa lehet. A felső-krisztinai hívő talán fintorogna a liturgia időnként kissé szabadnak tűnő értelmezésén, de a misszió eredménye magáért beszél.

Aki kristálytisztá liturgiára vágyik, mint én is gyakran, az minden hónap első vasárnapján a Szent Hedvig-katedrálisba megy latin nagymisére. A schola minden alkalommal valamelyik gregorián misét énekl, illetve vezet, hiszen mindenki kézbe kapja a kottát és lelkesen be is kapcsolódik az énekekbe. Az adott vasárnapra szóló introitust, offertoriumot és kommuniót viszont csak a férfiak intonálja, tisztán, tökéletesen érthető artikulációval. A mise – az olvasmányokat, az evangéliumot és a szentbeszédet leszámítva – végig latinul megy, az általában drága öltönyt, illetve finom ruhákat viselő, főleg fiatal és középkorú közönség és a hátizsákos turisták pedig hangosan mondják a válaszokat. Nyugat-Európában a latin nyelvet, ellentétben Magyarországgal, nem irtották ki teljesen a liturgiából.

Majd húsz évvel a fal leomlása után a kelet és nyugat közötti különbség a katolikus templomokban is látszik. Pár hete egyik szombat estét Alt-Köpenickben töltöttem, ami a volt Kelet-Berlin egyik gyönyörűen felújított, talán a mi Budafokunkhoz hasonlítható külvárosa. Az ottani Szent József-templom valamikor a 19. század második felében épült. Legalább 4–5 haragja jó negyedórán át hívta szentmisére Isten népét. És a viszonylag kis templom félig meg is telt a liturgia kezdetére. A sokszínűséget viszont itt porosz fegyelem váltja fel. Nyoma sem volt a pár kilométerre lévő nyugat-berlini templom színes forgatagának, mindenki fegyelmezetten, csendben ült, a szentáldozásra katonás rendben vonultak a hívek, padsorok szerint. Szólt az orgona, mindenki énekelt, összeszedetten, rendben, egyszerre mondta a válaszokat. Mégis fájdalmasan elszorult a szívem, amikor végignézttem a mintegy másfélszáz hívőn: talán ketten–hárman lehattunk hatvan év alatt. Úgy tűnik, a kommunista propaganda azokat fertőzte meg leginkább, akik gyermekfejjel élték meg a kelet-német szocializmust, a mai harmincas korosztályt, akikre pedig az egyháznak leginkább szüksége lenne.

És a berlini katolikus élet sokszínűségéhez hozzátartozik az a kb. harminc magyar hívő is, akik minden hónap második vasárnapján a lengyel domonkosok Szent Pál-templomában összegyűlnek, hogy havonta legalább egyszer anyanyelvükön vagy szüleik anyanyelvén hallgassák Isten ígését. De róluuk majd legközelebb...

Vasdinnyey Miklós

Testvértemplomunk, a pirani Keresztelő Szent János-kápolna

A nyár közeledtével bizonyára sokan keresik fel pihenés, kirándulás céljából Adria-parti szomszédainkat. Kevesen tudják, hogy nem csak Horvátország, de a Magyarországnál négyszer kisebb Szlovénia is számos természeti és kulturális értéket hordoz. Az 1991-ben önállóvá vált ország lakosságának 0,32 százaléka magyar, akik Lendva környékén élnek, s többségükben római katolikusok. Az ország harmadik legnagyobb városa, Celje volt a 15. században felemelkedő Cilleiek óriási birtoktestének a centruma. A főváros, Ljubljana szintén az 1400-as évek derekán lett önálló püspöki központ (az 1960-as évektől érseki ranggal). A szlovén tengerpart (mindössze 47 km) az Isztriai-félsziget északi részén helyezkedik el. Legnagyobb kikötővárosa, Koper (régii olasz nevén: Capodistria) püspöki székhely. A térség legszebb fekvésű települése, Piran (Pirano) is népszerű turisztikai célpont, de azért is említést érdemel, mert a festői dombon álló, ősi Szent György-plébániatemplom mellett – az országban egyedülálló módon – a harangtorony és a keresztelőkápolna is eredeti állapotában maradt fenn.

Az utóbbi műemlék, s mint minden keresztelőkápolna, templomunk védőszentjének, Keresztelő Szent Jánosnak pártfogásában áll, s ma is rendeltetésének megfelelően használják. A nyolcszögű épület 1650-re készült el, ablakai közül kettő azonban a középkorból származik. A kápolna legnagyobb kincse egy 1310-ből származó, gótikus stílusú velencei feszület, ami arra

emlékeztet, hogy a város 1282-től a 14. századig az „Adria Királynőjének” uralma alatt állt. A belső térben Szűz Mária életéből vett jelenetek sorakoznak a 16-17. századi festményeken. Noha a keresztelőkápolnába kissé körülményes bejutni, feltétlenül érdemes felkapaszkodni az épületegyütteshez. A 17. század első évtizedében emelt campanile lépcsői ugyan meglehetősen rozogák, némi „kockázatot” mégis érdemes vállalni megmászásukkal, ugyanis a toronyból lenyűgöző panoráma nyílik a városra és a tengerre.

Jakab Péter

Anyakönyv május–június

Halottaink

Villányi Károly (99)
Sághy Mihály (57)
Megyeri István (85)
Visy Károlyné (83)
Kulifai Károly (83)
Rozmán Dezsőné (84)
Molnár Sándorné (86)
Ludasi József (86)
Dr. Mács Ödön (96)
Szász Pálné (88)
Gerli István (63)
Mohos Gábor (58)
Kovács Józsefné (79)

Házasságkötések

Kovács András – Sirmer Anita
Horák Balázs – Mag Zsuzsa

Keresztelések

Folly-Ritvay Balabán Gellért
Lengyel Anna
Faludi Renáta Zsófia
Langó Anna
Takács Kinga Mária
Szecskó Marcell
Csejtei Mira Blanka
Keller Antal Bernát
Kozma Miklós

2009. évi európai parlamenti választások eredénye kerületünkben

PÁRT	szavazatok (db)	szavazatok (%)
FIDESZ-KDNP	15 236	54,39
MSZP	4 893	17,47
JOBBIK	2 667	9,52
SZDSZ	1 743	6,22
MDF	1 689	6,03
LMP-HP	1 607	5,74
MUNKÁSPÁRT	131	0,47
MCF ROMA Ö.	45	0,16

(forrás: www.valasztas.hu)

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XII. évfolyam, 4. szám 2009. Te Deum. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztik: Babics Balázs, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós, Zsabokorszky Zsolt. Főmunkatárs: Lukách Krisztina

felsokrisztina@freemail.hu – www.felsokridztina.net